

JENNIFER BROWN

NEFRET
~~LISTESİ~~

Çeviren
Başak Kıran

*Dünyaya yanıldıklarını göstereceğiz
ve hepsine birlikte şarkı söylemeyi öğreteceğiz.*
—NICKELBACK

KISIM

1

[GARVIN COUNTY SUN-TRIBUNE'DAN, 3 MAYIS 2008, MUHABİR ANGELA DASH]

Avam Kamarası olarak bilinen Garvin Lisesi kafeteryasındaki sahne, cuma sabahı gerçekleşen silahlı saldırının kurbanlarını belirlemeye çalışan müfettişler tarafından “korkunç” olarak tanımlanıyor.

“Orada her ayrıntıyı gözden geçiren ekiplerimiz var,” diyor Çavuş Pam Marone. “Dün sabah neler olduğuna dair oldukça net bir resim elde ediyoruz. Kolay olmadı. İçeri girdiğimizde kademli subaylarımızdan bazıları bile oldukça sarsıldı. Bu çok büyük bir trajedi.”

Öğrencilerin ilk derse hazırlandığı sırada başlayan silahlı saldırıda en az altı öğrenci öldü, çok sayıda öğrenci ise yaralandı.

Söylenenlere göre, tetikçi olduğu iddia edilen Nick Levil silahlı kendine doğrultmadan önce vurulan son kurban on altı yaşındaki Valerie Leftman'dı.

Yakın bir mesafeden kalçasından vurulan Leftman'ın yaralarının iyileştirilmesi için kapsamlı bir ameliyat gerekti. Garvin İlçe Hastanesi'ndeki temsilciler Leftman'ın “durumunun kritik” olduğunu bildirdi.

Bir ilkyardım görevlisi, “Çok fazla kan vardı,” dedi olay yerindeki gazetecilere. “Tam atardamarına isabet etmiş olmalı.”

Görevdeki acil servis hemşiresi, “Çok şanslı,” diye onayladı. “Hayatta kalma şansı yüksek ama gerçekten dikkatli davranıyoruz. Özellikle de onunla konuşmak isteyen bu kadar çok insan varken.”

Olay mahallindeki görgü tanıklarının ifadeleri farklılık gösteriyor: Kimileri Leftman’ın bir kurban olduğunu iddia ederken kimileri de onun bir kahraman olduğunu söylüyor; bazıları ise genç kızın da olaya dahil olduğunu, Levil’la birlikte sevmedikleri öğrencileri öldürmek üzerine bir plan yaptıklarını iddia ediyor.

Saldırının tanıklarından olan öğrenci Jane Keller’a göre Leftman’ı vuran kurşun kaza kurşunu gibi görünüyor. “Takılıp Nick’e doğru düşmüş gibiydi ama kesin bir şey söyleyemem,” dedi Keller, olay yerindeki gazetecilere. “Tek bildiğim bundan sonra her şeyin çok çabuk bittiği. Valerie’nin onun üzerine düşmesi bazı insanlara kaçma şansı verdi.”

Ancak polis, Leftman’ı vuran kurşunun bir kaza mı yoksa ters giden bir çifte intihar girişimi mi olduğunu sorguluyor.

İlk raporlar, Leftman ve Levil’in intiharı ayrıntılı olarak tartıştıklarını gösteriyor ve çifte yakın bazı kaynaklar cinayet hakkında da konuştuklarını öne sürüyor. Bu da polisin Garvin Lisesi’nde ilk başta düşünülen daha fazlası olup olmadığını merak etmesine neden oluyor.

Hem Leftman’ın hem de Levil’in yakın arkadaşı Mason Markum, “Ölümden çok bahsederlerdi,” diyor. “Nick, Valerie’den daha çok bahsederdi bu konudan ama evet, Valerie de zaman zaman bu konuda konuşurdu. Hepimiz sadece bir oyun oynadıklarını düşünmüştük ama sanırım gerçektir. Ciddi olduklarına inanmıyorum. Yani, daha üç saat önce Nick’le konuşuyordum ve hiçbir şey söylemedi. En azından bu konuda.”

Leftman’ın yaraları ister kasıtlı ister kazayla olsun, polis Nick Levil’in altı Garvin Lisesi öğrencisini katlettikten sonra intihar etmeye niyetli olduğuna emin gibi.

“Olay mahallindeki görgü tanıkları, Leftman’ı vurduktan sonra Levil’in silahı kendi kafasına doğrultup tetiği çektiğini söy-

lüyor,” diyor Marone. Saldırmanın olay yerinde hayatını kaybettiği belirlendi.

“Bir rahatlama oldu,” diyor Keller. “Bazı çocuklar gerçekten alkışladı, ki bence bu biraz yanlış. Ama sanırım bunu neden yaptıklarını anlayabiliyorum. Gerçekten korkutucuydu.”

Leftman’ın saldırıdaki rolü Garvin Bölge Polisi tarafından soruşturuluyor. Görüşlerini almak üzere Leftman’ın ailesine ulaşmaya çalışsak da karşılık alamadık. Polis ise şu anda sadece genç kızla konuşmakla “çok ilgilendiklerini” belirtti.

Üçüncü erteleme alarmını duymazdan geldikten sonra annem kapımı yumruklayarak beni yataktan kaldırmaya çalıştı. Tıpkı diğer sabahlar gibi. Ama bu sabah, diğer sabahlardan farklıydı. Bu sabah kendimi toparlamam ve hayatıma devam etmem gerekiyordu. Ama galiba annelerde eski alışkanlıklar kolay kolay ölmüyor; alarmı ikide bir ertelerseniz, ne türden bir sabah olursa olsun, kapıya vurup bağırmaya başlıyorlar.

Yine de bana seslenmekle yetinmeyerek son zamanlarda çok sık yaptığı o korku dolu titrek sesi çıkarmaya başladı. Hani şu, sadece zorluk mu çıkarıyorum yoksa 911’i aramaya hazır olması mı gerek bir türlü emin olmadığını belirten o ses. “Valerie!” diye devam etti yalvarırcasına. “Artık kalkmalısın! Okul seni tekrar kabul ederek büyük bir hoşgörü örneği gösteriyor. İlk günden bunu mahvetme!”

Sanki okula döndüğüm için mutluymuşum gibi. O hayaletli koridorlara, geçen mayıs ayında bildiğim, tanıdığım dünyanın sonunun geldiği Avam Kamarası’na tekrar adım atmaktan mutluymuşum gibi. Sanki her gece o yerle ilgili kâbuslar görmemiş, ter içinde, ağlayarak uyanmamış ve her şeyin güvenli olduğu odamda olduğum için tamamen rahatlamamışım gibi.

Okul benim bir kahraman mı yoksa hain mi olduğuma karar veremedi ve sanırım bunun için onları suçlayamazdım. Bu ko-

nuda karar vermekte ben de zorlanıyordum. Okulumun yarısını yok etme planını harekete geçiren kötü kadın mıydım yoksa cinayetleri sona erdirmek için kendini feda eden kahraman mı? Bazı günler her ikisi birdenmişim gibi hissediyordum. Bazı günler hiçbirini değildim. Her şey çok karmaşıktı.

Okul yönetimi yazın başlarında benim için bir tören düzenlemeye çalışmıştı. Ki bu çığncaydı. Kahraman olmak gibi bir niyetim yoktu. Nick ve Jessica'nın arasına atladığımda düşünmüyordum bile. Kesinlikle, "İşte, bana gülen ve Bayan Ölüm diyen kızı kurtarmak ve bu süreçte kendimi vurdurmak için bir şans," diye düşünmemiştim. Herkese göre bu kahramanca bir şeydi ama benim durumumda... Pekâlâ, kimse gerçekten emin değildi.

Törene gitmeyi reddetmiştim. Anneme bacağımanın çok ağrıdığını ve biraz uykuya ihtiyacım olduğunu söylemişim. Ayrıca bu zaten aptalca bir fikirdi. Bu kadar ezikçe bir şeye kalkışmak, demiştim ona, sadece okulun yapacağı bir hareket. Para versen bile böyle aptalca bir şeye gitmezdim, demiştim.

Ama gerçek şu ki törene gitmekten korkuyordum. Tüm o insanlarla yüzleşmekten korkuyordum. Herkesin gazetelerde hakkımda okudukları ve televizyonda gördükleri şeylere, bir katil olduğuma inanmasından korkuyordum. Yüksek sesle söylemeseler bile o düşünceyi –*Sen de onun gibi intihar etmeliydin*– gözlerinde göreceğimden korkuyordum. Ya da daha kötüsü, beni cesur ve özverili biri gibi göreceklardı, ki bu da kendimi olduğumdan daha berbat hissettirecekti çünkü tüm o çocukları öldüren benim erkek arkadaşımı ve görünüşe göre bir şekilde benim de o insanların ölmesini istediğimi düşünüyorlardı. Bunu yapacağını her gün söylemesine rağmen sevdiğim adamın okulu tarayacağına dair hiçbir fikri olmayan bir aptal olduğumu söylemeye gerek bile yok. Ama anneme bunları anlatmak için ağzımı her açtığımda söyleyebildiğim tek şey şuydu: *Bu çok ezikçe. Para versen bile böyle aptalca bir şeye gitmezdim.* Sanırım eski alışkanlıklar kimse için kolay kolay ölmüyor.

Ben törene gitmeyince müdür, yani Bay Angerson o gece evimize gelmişti. Mutfak masama oturmuş ve annemle... ne bileyim işte Tanrı, kader, travma gibi şeyler hakkında konuşmuştu. Odamdan çıkıp gülümsememi ve ona okulumla ne kadar gurur duyduğumu, Bayan Mükemmel Jessica Campbell için bir kurbanlık koyun olarak hizmet etmekten ne kadar mutlu olduğumu söylememi beklediğine emindim. Belki benden özür dilememi de bekliyordu. Ki bunu nasıl yapacağımı çözebilsem yapardım. Ama henüz bu kadar zor bir şey için yeterince güçlü kelimeler bulamamıştım.

Bay Angerson mutfakta beni beklerken müziğimi açmış ve çarşafıma daha da sokulup onu annemle baş başa bırakmıştı. Annem kapıyı yumruklamaya, “kurumsal sesiyle” kibar olmam ve alt kata inmem için yalvarmaya başladığında bile dışarı çıkmamıştım.

“Valerie, lütfen!” diye tıslamıştı annem, kapıyı hafifçe aralayıp kafasını odama uzatırken.

Cevap vermek yerine battaniyeyi kafama kadar çekmiştim. Bunu yapmak istemediğimden değil; sadece yapamamıştım işte. Ama annem bunu asla anlamazdı. Ona göre ne kadar çok insan beni “affederse”, o kadar az suçluluk duymam gerekiyordu. Benim gördüğümse... bunun tam tersiydi.

Bir süre sonra yatak odamın penceresine yansıyan farları görünce doğrulup garaj yoluna bakmıştım. Bay Angerson uzaklaşıyordu. Birkaç dakika sonra annem yine kapımı çalmıştı.

“Ne var?”

Kapıyı açıp yavru bir geyik gibi ürkek hareketlerle içeri girmişti. Yüzü tamamen kırmızı ve lekeliydi; burnu epey bir tıkanmıştı. Elinde okuldan gelen bir “teşekkür” mektubuyla birlikte şu salak madalyayı tutuyordu.

“Seni suçlamıyorlar,” demişti. “Bunu bilmeni istiyorlar. Geri gelmeni istiyorlar. Yaptığın şey için çok minnettarlar.” Madalyayı ve mektubu elime tutuşturmuştu. Mektuba bakınca sadece on öğretmenin imzaladığını görmüştüm. Bay Kline, doğal olarak,

imzalayanlar arasında değildi. Vurulmasından bu yana yaklaşık milyonuncu kez muazzam bir suçluluk sızısı duymuştum içimde: Kline tam da bu mektubu imzalayacak türden bir öğretmen-di ama öldüğü için bunu yapamadı.

Bir dakika birbirimize bakmıştık. Annemin benden bir çeşit minnet göstermemi beklediğini biliyordum. Okulda hayat devam ediyorsa, belki ben de yapabiliirdim. Belki hepimiz yapabiliirdik.

“Hımm, evet, anne,” demiştim, madalyayı ve mektubu ona geri uzatırken. “Bu, şey... harika.” Onu rahatlatmak için gülümsemeye çalışsam da yapamayacağımı hemen anlamıştım. Ya henüz devam etmek istemiyorsam? Ya o madalya bana bu dünyada en güvendiğim adamın insanları vurduğunu, beni vurduğunu, kendini vurduğunu hatırlatıyorsa? Durum ortadayken okulun “teşekkürlerini” kabul etmenin benim için acı verici olduğunu neden göremiyordu? Neden hissedebileceğim tek duygunun şükran olduğunu düşünüyordu? Yaşadığıma şükretmek. Affedildiğime şükretmek. Diğer Garvin öğrencilerinin hayatlarını kurtardığımı fark etmelerine şükretmek.

Gerçek şu ki çoğu gün ne kadar uğraşırsam uğraşayım o şükran duygusunu hissedemedim. Çoğu gün nasıl hissettiğimi bile tam olarak anlayamadım. Bazen üzgün, bazen rahatlamış, bazen şaşkın, bazen yanlış anlaşılmış. Ve birçok kez kızgın. Daha da kötüsü, en çok kime kızdığımı bilmiyordum: kendime, Nick’e, aileme, okula, tüm dünyaya. Ve sonra hepsinden daha yoğun hissettiğim öfke vardı; ölen öğrencilere yönelik bir öfke.

“Val,” demişti annem gözlerinde yalvarır gibi bir ifadeyle.

“Hayır, cidden,” diye karşılık vermiştim. “Bu harika. Sadece gerçekten çok yorgunum, anne. Gerçekten. Bacağım...”

Kafamı yastığa daha da bastırarak tekrar battaniyeye sarılmıştım.

Annem başını eğip kamburunu çıkararak odadan çıkmıştı. Bir sonraki ziyaretimizde Doktor Hieler’in “tepkim” üzerine eğilmesini sağlamaya çalışacağını biliyordum. Adamın sandal-

yesinde oturuşunu gözümde canlandırabiliyordum: “*Pekâlâ, Val, muhtemelen o madalya hakkında konuşmalıyız...*”

Annem daha sonra madalyayı ve mektubu, yıllar içinde topladığı diğer çocukluk ıvır zıvırlarıyla birlikte bir hatıra kutusuna koydu. Anaokulu çizimleri, yedinci sınıf karneleri, okulumdan bir silahlı saldırıyı durdurduğum için bana teşekkür eden bir mektup. Anneme göre bir şekilde tüm bu şeyler birbiriyle uyumluydu.

Bu, annemin inatçı umudunu gösterme şekliydi. En son ne zaman “iyi” olduğumu hatırlayamıyor olsa da bir gün tekrar “iyi” olacağıma dair umudunu. Düşündüm de, en son ne zaman iyi olduğumu ben de hatırlayamıyordum. Saldırıdan önce miydi? Jeremy, Nick’in hayatına girmeden önce mi? Babam ve annem birbirlerinden nefret etmeye başlamadan ve ben birini, beni mutsuzluğumdan uzaklaştıracak bir şeyi aramaya başlamadan önce mi? Diş telleri taktığım, pastel renkli kazaklar giydiğim ve Top 40’ı dinleyerek hayatın kolay olacağını düşündüğüm zamanlar mı?

Ertelemediğim alarm tekrar çaldı ve elimi savurup saati yanlışlıkla yere düşürdüm.

“Valerie, hadi ama!” diye bağırdı annem. Elinde kablosuz telefon olduğunu, parmağını dokuzun üzerinde tuttuğunu hayal ettim. “Okul bir saat sonra başlıyor. Uyan!”

Yastığımın etrafına kıvrıldım ve duvar kâğıdımın üstündeki atlara baktım. Küçüklüğümden beri ne zaman başım belaya girse yatağıma yatıp o atlara bakar ve onlardan birine atlayıp uzaklaştığımı hayal ederdim. Sadece sürüyor, sürüyor, sürüyordum, saçlarım arkamda uçuşuyordu, atım hiç yorulmuyor, acıkmıyordu, yeryüzünde başka tek bir insanla bile karşılaşmıyordum. Sadece sonsuzluğa uzanan uçsuz bucaksız bir ihtimaller denizi olurdu önümde.

Şimdiyse o atlar, boktan çocukların duvar kâğıdı sanatına benziyordu. Beni hiçbir yere götürmediler. Yapamadılar. Asla yapamayacaklarını artık biliyordum, ki bunun çok üzücü oldu-

ğunu düşündüm. Sanki tüm hayatım upuzun, aptal bir rüyaymış gibi.

Kapı kolunda bir tıkırtı duydum ve irkildim. Tabii ya, anahtar. Bir noktada, genellikle tamamen benim tarafımda olan Doktor Hieler, anneme anahtar kullanarak istediği zaman odama girmesi konusunda izin verdi. *Her ihtimale karşı*, bilirsiniz işte. *Bir önlem olarak. Şu intihar meselesi vardı ya.* Yani artık kapıyı tıklattığında cevap vermezsem, bir jilet havuzu içinde papatya şeklindeki kilimime kan damlatma ihtimalime karşı hemen elinde kablosuz telefonla içeri dalıyordu.

Kapı kolunun dönüşünü izledim. Başımı yastığıma dayayıp izlemek dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Annem içeri süzül-
dü. Haklıydım. Telsiz telefon elindeydi.

“Güzel, uyanmışsın,” dedi. Gülümsedi ve pencereye koştu. Uzanıp jaluzileri açtı. Günün ilk ışıklarına karşı gözlerimi kısıtım.

“Döpiyes giymişsin,” dedim kolumu gözlerime siper ederek.

Boştaki eliyle aşağı uzandı ve devetüyü rengi eteğini düzeltti. Üstünde emanet durmuştu, sanki ilk kez giyinmiş gibiydi. Bir an için o da benim kadar güvensiz geldi gözüme; bu da onun adına üzülmemeye neden oldu.

“Evet,” dedi aynı eliyle saçlarının arkasını düzelterek. “Yani, düşündüm ki sen okula döndüğüne göre, ben de ofiste tam zamanlı çalışmaya dönmeyi deneyebilirim.”

Yatakta doğrulup oturdum. Bu kadar uzun süre yatmaktan başımın arkası düzleşmiş gibi hissediyordum ve bacağım da biraz titriyordu. Kalçamdaki göçüğü çarşafın altında dalgın dalgın ovuşturdum. “Döndüğüm ilk gün mü?”

Devetüyü rengindeki topuklu ayakkabılarıyla bir yığın kirli çamaşırın üzerinden atlayıp tökezleyerek yanuma geldi. “Şey... Evet. Birkaç ay oldu. Doktor Hieler, dönmemin sorun olmayacağını düşünüyor. Ama okuldan sonra seni almaya geleceğim.” Yatağımın kenarına oturdu ve saçlarımı okşadı. “İyi olacaksın.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordum. “İyi olacağımı nereden biliyorsun? Bilemezsin. Geçen mayıs da iyi

değildim ve sen bunu bilmiyordun." Yataktan çıktım. Göğsüm sıkıştı. Her an ağlayacak gibiydim.

Önünde duran telsiz telefonu kavrayarak oturdu. "Biliyorum işte, Valerie. O gün bir daha yaşanmayacak, tatlım. Nick... O gitti. Lütfen bunların canını sıkmasına izin verme artık..."

Çok geç. Canım sıkılmıştı bile. Küçükken yaptığı gibi yatağımın kenarına oturup saçlarımı okşadıkça ve onun "iş parfümü" olduğunu düşündüğüm parfümünü kokladıkça her şey daha da gerçek oluyordu. Okula dönüyordum.

"Hepimiz bunun en iyisi olduğu konusunda anlaşmıştık, Valerie, hatırladın mı?" dedi. "Doktor Hieler'in ofisinde otururken kaçmanın ailemiz için iyi bir seçenek olmadığına karar verdik. Sen de kabul ettin. Frankie'nin olanlar yüzünden acı çekmesini istemediğini söyledin. Ve babanın kendi firması var... Onu bırakıp yeniden başlamak bizim için mali açıdan çok zor olacaktı..." Omuz silkip başını iki yana salladı.

"Anne," dedim ama aklıma iyi bir argüman gelmedi. Haklıydı. Frankie'nin arkadaşlarından ayrılmaması gerektiğini söyleyen bendim. Benim küçük kardeşim olması, sırf bu yüzden kasaba ve okul değiştirmesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Ailemizin yeni bir şehre taşınmak zorunda kalma olasılığını biri her gündeme getirdiğinde çenesi öfkeyle kasılan o baba, kendi hukuk bürosunu kurmak için bu kadar uğraştıktan sonra yeni bir hukuk firması kurmak zorunda kalmamalıydı. Ben, evimde bir özel öğretmenle sıkışıp kalmamalı ya da daha kötüsü, son senemde yeni bir okula geçmeye mecbur olmamalıydım. Yanlış bir şey yapmamışken, bir suçlu gibi gizlice kaçarsam lanetlenecektim.

Parmak uçlarımı Doktor Hieler'in koltuğunda gezdirirken, "Dünyada beni kimsenin tanımadığı bir yer bulmak zor olabilir zaten," demiştim o gün. "Kimsenin beni duymadığı bir okul bulabileceğimi sanmam. Yeni bir okulda ne kadar dışlanmış olacağımı hayal edebiliyor musunuz? En azından Garvin'de ne bekleyeceğimi biliyorum. Ayrıca Garvin'den kaçarsam oradaki herkes benim suçlu olduğumdan daha da emin olur."

“Zor olacak,” diye uyarmıştı Doktor Hieler. “Bir sürü ejderhayla yüzleşmen gerekecek.”

Omuz silkmiştim. “Yeni bir şey mi sanki? Onlarla başa çıkabilirim.”

Doktor Hieler, gözlerini şüpheyle kıсарak, “Emin misin?” diye sormuştu.

Başım la onaylamıştım. “Buradan gitmek zorunda olmam adil değil. Bunu yapabilirim. Eğer beklediğimden daha korkunç olursa, dönem sonunda transfer olma şansım var zaten. Ama başaracağım. Korkmuyorum.”

Ama bu konuşma yapılırken önümüzde upuzun bir yaz vardı. “Dönmek” sadece bir fikirdi, gerçek değil. O gün söylediklerime hâlâ inanıyordum. Nick’i sevmek ve bize eziyet eden insanlardan nefret etmek dışında hiçbir suçum yoktu. Başka bir konuda suçlu olduğuma inanan insanlardan kaçıp saklanmamın bir yolu da yoktu. Ama şimdi iş o fikri uygulamaya gelince korkmak, hislerimi tarif etmek için yetersiz kalacaktı. Resmen dehşete kapılmış durumdaydım.

“Fikrini değiştirmek için koca bir yaz vardı önünde,” dedi annem hâlâ yatağında otururken.

Çenemi kapadım ve dolabıma doğru döndüm. Temiz bir iç çamaşırını ve sutyen aldım, sonra yerdeki yığının içinde işe yarar bir kot pantolon ve tişört aradım. “Pekâlâ. Hazırlanacağım,” dedim.

Annemin gülümsediği söylenemezdi. Gülümsemeye benzer bir ifade belirmişti yüzünde ama biraz acı verici görünüyordu. Kapıya doğru belli belirsiz bir hamle yaptıktan sonra bunun iyi bir karar olduğuna karar vermiş olacak ki telefonu iki eliyle tutarak tamamen kapıya yöneldi. Başparmağı hâlâ dokuzun üzerindeyken, acaba işe giderken telefonu da yanlışlıkla yanına alırmı diye merak ettim.

“Güzel. Alt katta bekleyeceğim.”

Nasıl göründüklerine bile aldırmadan üzerime buruşuk bir kot ve tişört geçirdim. İyi giyinmek bana kendimi daha çok ya

da daha az dikkat çekici hissettirmeyecekti. Aksaya aksaya banyoya girdim ve yaklaşık dört gündür yıkanmamış saçlarıma bir fırça geçirdim. Makyajla uğraşma zahmetine de girmedim. Malzemelerin nerede olduğunu bile bilmiyordum. Yaz boyunca bir sürü sosyete balosuna gitmiş değildim. Çoğu zaman yürüyemiyordum bile.

Bir çift bez ayakkabı giydim ve sırt çantamı kaptım. Annemin birkaç gün önce satın aldığı ve sonunda gelip kendisi doldurana kadar bıraktığı yerde boş duran sırt çantamı. Eski sırt çantası – kanlı olan, muhtemelen ben hastanede sıkışıp kaldığımda annemin dolabımda bulduğu– Nick’in Flogging Molly tişörtüyle birlikte çöpe atılmıştı. Eve geldiğimde ve tişörtün kayıp olduğunu gördüğümde ağlamış, anneme “orospu” demiştim. Kesinlikle anlamamıştı; o tişört Katil Nick’e ait değildi. *Closest’a* geldiklerinde Flogging Molly biletleriyle beni şaşırtan Nick’e aitti. Onlar *Factory Girls* şarkısını söylerken omuzlarına çıkmama izin veren Nick’e aitti. Para birleştirerek bir tişört alma ve paylaşma fikrini ortaya atan Nick’e. Onu bir kez evde giyen, sonra çıkarıp bana veren ve bir daha asla geri istemeyen Nick’e.

Annem tişörtü atmanın da Doktor Hieler’in tavsiyesi olduğunu iddia etmişti ama ben inanmadım. Bazen, sırf kabul edeyim diye tüm fikirlerin ondan çıktığını ileri sürüyormuş gibi hissediyordum. Doktor Hieler, o tişörtün sahibinin Katil Nick olmadığını anlardı. Katil Nick’in kim olduğunu bile bilmiyordum. Doktor Hieler bunu anlamıştı.

Hazırlığım bittiğinde bir an bununla başa çıkamayacak kadar gergin olduğum hissine kapıldım. Bacaklarım beni kapıdan çıkaramayacak kadar zayıftı ve boynumun arkasını ince bir ter tabakası kaplamıştı. Gidemezdim. O insanlarla, o yerlerle yüzleşemezdim. Yeterince güçlü değildim.

Titreyen ellerimle cebimden telefonumu çıkardım ve Doktor Hieler’in numarasını çevirdim. İlk çalışta cevap verdi.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedim yatağıma çökerken.

“Hayır, aramanı ben söyledim. Unuttun mu? Aramanı bekliyordum.”

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum,” dedim. “Hazır değilim. Hazır olacağımı da sanmıyorum. Bence kötü bir fikirdi...”

“Val, dur,” diye sözümü kesti. “Bunu yapabilirsin. Hazırsın. Bu konuyu konuştuk. Zor olacak ama üstesinden gelebilirsin. Son birkaç ayda çok daha kötülerini başardın, değil mi? Sen çok güçlüsün.”

Gözlerimden fışkıran yaşları başparmağımınla sildim.

“Sadece anda olmaya odaklan,” dedi. “Anlam çıkarmaya çalışma. Orada gerçekten ne olduğuna bak, tamam mı? Öğleden sonra eve geldiğinde beni ara. Stephanie’ye seansta olsam bile telefonu bağlamasını söyleyeceğim, tamam mı?”

“Tamam.”

“Ayrıca gün içinde konuşmaya ihtiyacın olursa...”

“Biliyorum, arayabilirim.”

“Güzel, peki ne dediğimizi hatırlıyor musun? Günün sadece yarısını tamamlasan bile bu bir zafer sayılır, değil mi?”

“Annem işe dönüyor. Tam gün.”

“Çünkü sana inanıyor. Ona ihtiyacın olursa mutlaka eve dönecektir. Ama benim tahminim ihtiyaç duymayacağın yönünde. Hem bilirsin, ben her zaman haklı çıkarım.” Sesinde bir gülümseme vardı.

Kıkırdayıp burnumu çektim. Gözlerimi tekrar sildim. “Doğru. Her neyse. Gitmeliyim.”

“Başaracaksın.”

“Umarım.”

“Başaracağımı biliyorum. Ne söylediğimizi hatırla: Eğer işler beklediğin gibi gitmezse, bu sömestrden sonra transfer olma şansın her zaman var. Ne kadar ediyor bu? Yetmiş beş gün filan mı?”

“Seksen üç,” dedim.

“Gördün mü? Çocuk oyuncuğu. Yaparsın sen. Daha sonra beni ara.”

“Arayacağım.”

Telefonu kapatıp sırt çantamı aldım. Kapıdan çıkmaya davrandım ama son anda durdum. Eksik bir şey vardı. Şifoniyerimin üst çekmecesine uzandım ve annemin sürekli araştıran ellerinden uzakta, çekmecenin çerçevesine sıkışmış hâlde duran şeyi bulana kadar elimi çekmecece dolaştırdım. Çıkarıp milyonuncu kez ona baktım.

Nick ve benim ikinci sınıfta, okulun son gününde, Blue Lake’te çekilmiş bir fotoğrafımızdı bu. O elinde bir bira tutuyordu ve ben o kadar gülüyordum ki fotoğraftan bademciklerim bile görülebilirdi. Gölün hemen yanındaki dev bir kayanın üzerinde oturuyorduk. Sanırım fotoğrafı çeken Mason’dı. Kafamda o günü canlandırmaya çalışarak kaç uykusuz gece geçirdiysem de bu kadar komik olanın ne olduğunu bir türlü hatırlayamamıştım.

Çok mutlu görünüyorduk. Öyleydik de. Elektronik postalar, intihar notları ve Nefret Listesi ne derse desin. Mutluyduk.

Parmağımla Nick’in zamana hapsedilmiş gülen yüzüne dokundum. Sesini hâlâ yüksek ve net olarak duyabiliyordum. Bana kendine has o ciddi Nick tarzıyla, hem cesur hem kızgın hem romantik hem de utangaç bir şekilde çıkma teklif edişi hâlâ kulaklarımdaydı.

“Val,” demişti kayadan inip bira şişesini almak için eğilerek. Boştaki eliyle yassı bir taş almış, birkaç adım ileri atarak göle doğru fırlatmıştı. Taş suya dalmadan önce bir, iki, üç kez sekmişti. Stacey ormanın yakınlarında bir yerden gülmüştü. Ondan hemen sonra Duce’un gülüşü duyulmuştu. Hava kararmak üzereydi ve solumda bir yerde bir kurbağa vıraklamaya başlamıştı. “Her şeyi geride bırakmayı hiç düşündün mü?”

Topuklarımı kayaya dayayıp dizlerimi tutmuştum. Annemle babamın bir gece önceki kavgasını düşünmüştüm. Oturma odasındaki annemin merdivenlerden çıkan, kelimeleri belirsiz ama tonu zehirli sesini. Babamın gece yarısı civarında evi terk edişini ve kapının arkasından usulca kapanmasını. “Kaçmak gibi mi demek istiyorsun? Kesinlikle.”

Nick uzun bir süre sessiz kalmıştı. Bir taş daha alıp fırlatmıştı. Taş bu sefer iki kez sekip sonra sulara gömülmüştü. “Aynen,” demişti. “Ya da bilirsin, arabayı uçuruma sürüp asla arkana bakmamak gibi.”

Batan güneşe bakıp düşünmüştüm. “Evet,” demiştim. “Herkes yapar. Tam bir *Thelma ve Louise* olayı.”

Dönüp kakhaha sayılabilecek bir ses çıkarmıştı. Sonra birasının sonunu kafaya dikmiş, şişeyi yere atmıştı. “Hiç izlemedim,” demişti. Sonra, “Geçen yıl edebiyat dersinde *Romeo ve Juliet*’i okuduğumuzu hatırlıyor musun?” diye devam etmişti.

“Evet.”

Üzerime eğilmişti. “Sence onlar gibi olabilir miyiz?”

Yüzümü buruşturmuştum. “Bilmem. Sanırım. Tabii.”

Tekrar dönüp göle bakmıştı. “Evet, olabiliriz. Gerçekten olabiliriz. Aynı kafadayız.”

Ayağa kalkmış, üzerinde oturduğumuz kayanın dokusu yüzünden çukur çukur olan kalçalarımı ellerimle silkelemiştim. “Bana çıkma mı teklif ediyorsun?”

Dönüp yalpalayarak bana doğru gelip belimi kavramıştı. Beni ayaklarım yerden kesilene kadar kaldırıncaya kendimi tutamayıp kıkırdamaya dönüşen bir gıcırta çıkarmıştım. Beni öpmüştü ve vücudum onunkinin üzerinde öyle elektriklenmişti ki ayak parmaklarım bile karıncalanmıştı. Sanki ezelden beri onun bunu yapmasını beklemiştim. “Teklif etseydim hayır der miydin?” diye sormuştu.

“Lanet olsun, Romeo, hayır,” demiş ve onu öpmüştüm.

“O zaman sanırım teklif ediyorum, Juliet,” demişti. Yemin ederim ki fotoğraftaki yüzüne dokunduğumda sesini yeniden duydum. Onu odada, yanımda hissedebiliyordum. Mayıs ayında dünyanın gözünde bir canavara dönüşmüş olsa da benim gözümde hâlâ beni havada tutan, öpen ve bana Juliet diyen adamdı o.

Fotoğrafı arka cebime koydum. “Seksen üç ve azalıyor,” dedim yüksek sesle ve derin bir nefes alıp alt kata indim.

2 MAYIS 2008

06:32

"Avam Kamarası'nda görüşür müyüz?"

Cep telefonum öttü ve annem ya da Frankie veya Tanrı korusun babam duymadan önce açtım. Hâlâ erkendi ve dışarısı loştu. Uyanması zor sabahlardan biriydi. Yaz tatilinin eli kulağındaydı, bu da üç ay uyumak ve Garvin Lisesi'ne katlanmak zorunda kalmamak anlamına geliyordu. Okuldan nefret ettiğimden falan değil ama Christy Bruter her zaman olduğu gibi otobüste bana sorun çıkarıyordu ve çalışmayı unuttuğum bir sınav yüzünden fen dersinden D almıştım, ayrıca finaller bu yıl canımıza okuyacaktı.

Nick son zamanlarda biraz sessizdi. Aslında iki gündür okula gelmemiştii ve bütün gün bana "sınıftaki pislikler" veya "beden eğitimi dersindeki şişman sürtükler" ya da "o uyuz McNeal" hakkında sorular sorduğu mesajlar atmıştı.

Geçtiğimiz ay boyunca Jeremy denen şu adamla takılmıştı ve her gün benden daha da uzaklaşıyor gibiydi. Benden ayrılacağından korktum, bu yüzden artık birbirimizi neredeyse hiç görmememiz önemli değilmiş gibi davrandım. Onu zorlamak istemedim. Son zamanlarda çok çabuk parlıyordu ve ben de kavga çıkarmak istemiyordum. Gelmediği o günlerde ne yaptığını sormadım ve onun yerine, "Biyo'daki pisliklerin formaldehite batırılmaya ihtiyacı var", "O sürtüklerden nefr@ ediyorum" veya "McNeal silahum olmadığı için şanslı" diye cevaplar attım. Bu sonuncusu daha sonra başıma bela olacaktı. Aslına bakılırsa hepsi bela olacaktı ya, bu sonuncusu... Bu sonuncusu, uzun bir

süre aklıma her geldiğinde kusacaktım. Dedektif Panzella'yla aramda üç saatlik bir sohbete de ilham kaynağı olacaktı. Sanki derinlerde bir yerde aslında bir canavarmışım ve o bunu görebiliyormuş gibi babamın bana sonsuza kadar farklı bakmasına neden olacaktı.

Jeremy, Garvin'den birkaç yıl önce mezun olmuş, yaşça büyük –yirmi bir ya da öyle bir şey– bir adamdı. Üniversiteye gitmemişti. Bir işi yoktu. Anladığım kadarıyla Jeremy'nin tek yaptığı, kız arkadaşını dövüp bütün gün esrar tüttürmek ve çizgi film izlemektir. Ta ki Nick'le tanışıp çizgi film izlemeyi bırakarak onunla uyuşturucu içmeye ve kız arkadaşını sadece Nick'in garajında olmadığı, davul çalmadığı, onun varlığını hatırlayamayacak kadar sarhoş olmadığı gecelerde dövmeye başlayana kadar. Bazen Jeremy oradayken ben de olurum ve Nick tamamen farklı bir adama dönüşürdü. Gerçekten hiç tanımadığım biri olup çıkardı.

Uzun bir süre, belki de Nick'i hiç tanımamışım diye düşündüm. Belki Nick'le bodrumunda televizyon seyredirken ya da havuzda birbirimizi suya batırıp gülerken gerçek Nick'i görmüyordum. Sanki Jeremy geldiğinde ortaya çıkan o dik başlı, bencil Nick gerçek Nick'miş gibi geliyordu.

Tamamen kör olan ve erkeğinin bir tür sapık ya da canavar olduğuna dair tüm işaretleri görmezden gelen kadınları duymuştum ama beni onlardan biri olduğuma hayatta ikna edemezsiniz. Jeremy etrafta olmadığına, onunla baş başayken Nick'in gözlerine baktığımda ne gördüğümü biliyordum ve gördüklerim iyi şeylerdi. O iyi biriydi. Bazen hastalıklı bir mizah anlayışı oluyordu –hepimizde oluyordu bu– ama kesinlikle ciddi değildik. Bu yüzden Nick'in kafasına okulu tarama konusundaki bu fikirleri Jeremy'nin sokmuş olduğunu düşünmek bazen mantıklı geliyor. Ben değil. Jeremy. Kötü adam o. Asıl kişi o.

Telefonu kaptım ve bir okul gününü daha atlatmam gerektiği düşüncesiyle yavaş yavaş yorganın altına soktum.

“Alo?”

“Bebeğim.” Nick'in sesi neredeyse telesekreter kaydı gibi in-

ceydi ancak o sırada saat çok erken olduğu ve Nick artık neredeyse hiç erken kalkmadığı için öyle olduğunu düşündüm.

“Hey,” diye fısıldadım. “Bugün bir değişiklik yapıp okula mı gidiyorsun?”

Kıkırdadı. Sesi gerçekten mutlu geliyordu. “Evet. Jeremy beni bırakacak.”

Doğrularak oturma pozisyonuna geçtim. “Güzel. Stacey dün seni sordu. Seni ve Jeremy’yi Blue Lake’e doğru giderken gördüğünü söyledi.” Sorulmamış sorunun havada asılı kalmasına izin verdim.

“Evet.” Çakmağının sesini ve yanan sigaranın çıtırtısını duydum. Nefes verdi. “Yapmamız gereken şeyler vardı.”

“Ne gibi?”

Cevap vermedi. Sadece sigaranın yanma sesi ve onun sabit nefes alıp verşi duyuluyordu.

Hayal kırıklığına uğradım. Bana anlatmayacaktı. Böyle davranmasından nefret ediyordum. Daha önce benden hiç sır saklamamıştı. Her zaman her konuda konuşurduk; ebeveynlerimizin evlilikleri ve çocukların okulda bize taktıkları isimler veya bazen kendimizi bir hiç gibi, hatta hiçten de beter hissetmemize dair zor şeyler hakkında bile.

Neredeyse onu sıkıştırarak, bilmek istediğimi, bilmeyi hak ettiğimi söyleyecektim ama bunun yerine konuyu değiştirmeye karar verdim. Sonunda onu göreceksam zamanı onunla kavga ederek boşa harcamak istemiyordum. “Hey, liste için birkaç isim buldum,” dedim.

“Kim?”

Parmak uçlarımla gözlerimin kenarlarını ovuşturdum. “Her şeyden sonra ‘kusura bakma’ diyen insanlar. Hazır yemek reklamları. Ve Jessica Campbell.” *Jeremy*, diye ekleyecektim ki fikrimi değiştirdim.

“Jake Diehl’le çıkan o sıska, sarışın piliç mi?”

“Evet ama Jake iyidir. Yani biraz kaz kafalı ama asla Jessica kadar sinir bozucu olamaz. Dün sağlık dersinde tamamen dalıp

gitmiştim ve galiba onun olduğu yöne doğru bakıyordum. Birdenbire bana bakıp, 'Neye bakıyorsun sen, Bayan Ölüm?' dedi. Sonra da kaşlarını çatıp gözlerini devirerek, 'Aloo, işine bak,' dedi. Ben de, 'İnan, ne dediğin zaten umurumda değil,' dedim ve o da, 'Gidecek bir cenazen yok mu?' diye cevap verince aptal arkadaşları, sanki komedyenmiş gibi gülmeye başladı. Tam bir kaltak."

"Evet, haklısın." Öksürdü. Kâğıtların çevrildiğini duydum ve Nick'in yatağında oturmuş birlikte kullandığımız spiralli kırmızı deftere isimleri yazdığını hayal ettim. "Bütün o sarışın pilişler ortadan kaybolmalı."

O sırada buna gülmüştüm. Komikti. Onunla aynı fikirdeydim. En azından öyle olduğumu söyledim. Pekâlâ, gerçekten öyle olduğumu sanıyordum. Kendimi korkunç biri gibi hissetmiyordum ama güldüm çünkü bana göre *onlar* korkunç insanlardı. Bunu hak etmişlerdi.

"Evet, kendi ebeveynlerinin dev cipleri tarafından ezilmeliler," dedim.

"Şu Chelle denen kızı da listeye aldım."

"İyi seçim. Okul takımına girmek konusunda bir türlü çenesini kapamıyor. Derdi ne bilmiyorum."

"Aynen öyle."

Bir dakika sessiz kaldık. Nick'in ne düşündüğünü bilmiyorum. O sırada sessizliğini benimle yapılan, dile getirilmemiş bir anlaşma olarak algılamıştım; nefessiz bırakan bir dalganın içinde aynı anda konuşuyormuşuz gibi. Ama şimdi bunun Doktor Hieler'ın bana hep bahsettiği "çıkarımlardan" biri olduğunu biliyorum. İnsanlar bunu her zaman yapar. Başka birinin kafasında neler olduğunu "bildiklerini" varsayarlar. Bu imkânsız. Hatta bunun mümkün olduğunu düşünmek bile hata. Gerçekten büyük bir hata. Dikkatli olmazsan hayatını mahvedecek türden bir şey.

Arka planda bir mırıltı duydum. "Gitmeliyim," dedi Nick. "Jeremy'nin çocuğunu kreşe götürmemiz lazım. Kız arkadaşı bu konuda tam bir baş belası. Avam Kamarası'nda görüşür müyüz?"

“Tabii. Stacey’ye bize yer ayırmasını söyleyeceğim.”

“Güzel.”

“Seni seviyorum.”

“Ben de seni bebeğim.”

Telefonu kaparken gülümsüyordum. Belki canını sıkın her neyse çözülmüştü. Belki Jeremy’den ve Jeremy’nin çocuğundan, çizgi filmlerinden ve esrarından bıkmıştı. Belki onu öğle yemeğini pas geçip sandviç yemek için benimle otoyoldan Casey’s’e yürümeye ikna edebilirdim. Sadece ikimiz. Eski günlerdeki gibi. Beton orta sahada oturup sandviçlerinden soğan ayıklayan ve birbirine müzikle ilgili önemsiz sorular sorup omuzları birbirine çarpan, oturduğu yerde ayakları sallanan bir çift.

İşığı açmadan duşa girdim ve Nick’in bugün bana özel bir şeyler getirmesini umarak karanlıkta buharla sarmalandım. Bu konuda oldukça iyiydi: okula benzin istasyonundan aldığı bir gülle gelmeler ya da ders aralarında dolabıma şekerleme koymalar, ben bakmadığım zamanlarda defterime not bırakmalar. İstedğinde gayet romantik biri olabiliyordu.

Duştan çıkıp kurulandım. Saçlarıma ve göz kalemime fazladan zaman ayırdım ve siyah yırtık bir mini kot etekle dizinde delik olan en sevdiğim siyah beyaz çizgili külotlu çorabımı giydim. Ayaklarıma bir çift çorapla kanvas ayakkabı geçirdim ve sırt çantamı kaptım.

Küçük kardeşim Frankie mutfak masasında mısır gevreği yiyordu. Saçları diken dikendi ve PopTart reklamlarındaki o çocuklardan birine benziyordu: Mükemmel saçlı patenci tipler. Frankie on dört yaşındaydı ve havasından geçilmiyordu. Kendini bir tür moda gurusu sanıyordu ve her zaman o kadar şık giyiniyordu ki bir katalogdan fırlamış gibi görünüyordu. Tamamen farklı kalabalıklarla takılma eğiliminde olmamıza ve neyin havallı olduğuna dair son derece farklı görüşlerimiz olmasına rağmen yakındık. Bazen sinir bozucu olabiliyordu ama çoğu zaman oldukça iyi bir küçük kardeşti.

Yanıdaki masanın üzerinde Amerikan tarihi ders kitabı

açtı ve sadece ara sıra ağzına bir lokma mısır gevreği atmak için durarak defterinden kopardığı bir kâğıda çılınca bir şeyler karalıyordu.

Geçerken kalçayla sandalyesine vurup, "Bugün saç jölesi reklamı mı çekiyorsun?" diye sordum.

"Ne?" dedi, avucunu saçlarının dikenlerinde gezdirerek. "Kızlar buna bayılıyor."

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. "Eminim öyledir. Babam çıktı mı?"

Mısır gevreğinden bir lokma daha aldı ve yazmaya döndü. "Evet," dedi ağzındaki yemeğin arasından. "Birkaç dakika önce gitti."

Buzluktan bir *waffle* alıp ekmek kızartma makinesine koydum. "Dün gece hanımlarla ödevini yapamayacak kadar meşguldün galiba," diye dalga geçtim, yazdıklarını okumak için ona doğru eğilirken. "Abartılı saç jölesi hakkında acaba şu... İç Savaş dönemindeki kadınlar tam olarak ne düşündü?"

"Beni rahat bırak," dedi dirseğiyle bana vurarak. "Gece yarısına kadar Tina'yla konuştum. Bunu halletmem lazım. Tarihten bir C daha alırsam annem çıldırır. Yine cep telefonumu elimden alacak."

"Tamam, tamam," dedim. "Seni rahat bırakacağım. Tina'yla sürükleyici telefon romantizminizin arasında durmak bana düşmez." Ekmek kızartma makinesinden fırlayan *waffle*'ı yakaladım. Üzerine hiçbir şey sürmeden bir ısırık aldım. "Annemden bahsetmişken, bugün yine seni o mu götürüyor?"

Başıyla onayladı. Annem her gün işe giderken Frankie'yi okula bırakırdı. Böylece Frankie'nin sabahları fazladan birkaç dakikası daha oluyordu, ki tahminimce iyi bir şeydi bu. Ama aynı zamanda her sabah annemin bir metre yakınında oturmak, "saçlarımın berbat görüldüğünü", "eteğimin çok kısa" olduğunu ve "Senin gibi güzel bir kız neden tüm o makyaj ve saç boyasıyla görünüşünü mahvetmek ister ki?" laflarını işitmek demekti. Kaldırımında serserilerle dolu bir otobüsün gelip beni almasını

beklemeyi tercih ediyordum. Bu seçimim, durumun ciddiyeti hakkında fikir vermek için yeterlidir herhalde.

Ocağın üzerindeki saate baktım. Otobüs her an gelebilirdi. Sırt çantamı omzuma attım ve yemeğimden bir ısırık daha aldım.

“Ben çıkıyorum,” dedim kapıya doğru ilerlerken. “Ödevinde bol şans.”

Ben ön verandaya çıkıp kapıyı kapatırken Frankie, “Görüşürüz,” diye seslendi arkamdan.

Hava her zamankinden daha ayazdı. Bahar değil de kış gelmek üzereydi sanki. Sanki bugün, bundan sonra geleceklerin en sıcakmış gibi.